

ἀρράγι τό, ἀμάρτ. ἀρράι Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγός.

1) Μικρὸς ἀσκὸς γάλακτος. 2) Μικρὰ πήρα ἐκ δέυ-
ματος ἐριφίου ἢ ἀρνίου χρησιμοποιομένη ὑπὸ τῶν ποι-
μένων καὶ τῶν κυνηγῶν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν χρησίμων
αὐτοῖς πραγμάτων. Συνών. ἀρραγούλλι 1.

ἀρράγιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρράιστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ραγιστός < ρα-
γίζω.

1) Ὁ μὴ ραγεῖς, ἀρραγῆς σύνηθ.: Γυαλί-ποτήρι-πιάττι
ἀρράγιστο. Ἀγγεῖα ἀρράγιστα σύνηθ. || Φρ. Ἀρράγιστη καρ-
διά (ἐπὶ ἀνθρώπου σκληροῦ) πολλαχ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀν-
θρώπου, ἀκαμπτος, ἀκλόνητος Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φι-
λιπούπ.)

ἀρραγός ὁ, Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 40 ἀρραὸς Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρραγῆς. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 10
καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 54.

1) Ἀσκὸς ἐκ δέυματος νεαροῦ ζώου, ἐριφίου συνήθως
ἢ ἀμνοῦ, χρησιμεύων εἰς ἐναπόθεσιν γάλακτος ἢ τυροῦ
Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.: Φρ. Διάλε, ὅσο πιῆς
ἀπὸ τὸν ἀρραγὸ μου γάλα! (ἦτοι οὐδόλως θὰ πιῆς) Κρήτ.
|| Παροιμ. φρ. Παλαῖου ἀρραγοῦ βασιτάγια (ἐπὶ λόγων καὶ
πραγμάτων παλαιῶν ἢ πεπλασμένων) Κρήτ. || Ἀσμ.

Βάλλω 'ς τὸ καλάθι γάλα | καὶ 'ς τὸν ἀρραγὸ κοντάλια
(σκωπτικὸν) Πελοπν.

Ὡς εἶναι τὰ λινόξυλα, ἔτο' ἦσα δὲ μαλλιά τζη,
σὰ τζοῖ μεσάτους ἀρραγὸν ἦσα δὲ δυὸ βυζιά τζη

Κρήτ. β) Κάδος δερμάτινος δι' οὗ ἀνασύρεται τὸ ὕδωρ
ἐκ τῶν φρεάτων, ἀντήμα Κάλυμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνασυρτάρι. γ) Πήρα δερματίνη τῶν ποιμένων καὶ
τῶν κυνηγῶν εἰς τὴν ὁποίαν θέτουν χρήσιμα αὐτοῖς πράγ-
ματα ἢ τὰ θηράματα Ἡπ. Κρήτ. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.:
Γεμῆτο 'φερε τὸν ἀρραγὸ πέρδικες καὶ λαγόνες Κρήτ. || Ποίημ.

Ἀπαρτάω τὸ ραβδί, κρεμάω τὸν ἀρραγὸ μου,
τὴν κόρη ἀρπάζω ὅχ τὰ μαλλιά καὶ τὴν φίλῳ 'ς τὰ χεῖλη
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀρράγι 2. 2) Ἀγγεῖον πή-
λινον εἰς τὸ ὅποιον ἀμέλγουν καὶ μετακομίζουν τὸ γάλα
Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι.

ἀρραγούδι τό, ἀμάρτ. 'ραγούδι Χίος.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγὸς διὰ τῆς καταλ. -οῦδι.
Μικρὸν πήλινον ἀγγεῖον.

ἀρραγούλλι τό, Κρήτ. ἀραούλλι Κάλυμν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρραγὸς διὰ τῆς καταλ. -οῦλλι.

1) Μικρὰ δερματίνη πήρα, ἀσκίδιον Κρήτ.: Αἶνιγμ.
'Αρμυρὸς κι ἀνάλατος, 'ς τ' ἀρραγούλλι κρέμεται,
ροβίθ' εἴ' γε ἂ δ' ἀννοιώσης!

(λέγεται παιγνιωδῶς ἐπὶ πραγμάτων προδήλων). Συνών.
ἀρράγι 2. 2) Λίθος ἢ κέραμος ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα πα-
ρεμφερές τὸ ὅποιον δένουν τὰ παιδιά παίζοντα καὶ ἔλ-
κουν ὀπισθέν των (θὰ ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς οὕτω θραῦσμα
ἀγγείου πηλίνου. Πβ. ἀρραγός 2) Κάλυμν.

ἀρραμματάριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρραμματάρια-
στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ραμματάριαστος
< ραμματάριαζω.

Ὁ μὴ διαπεπερασμένος διὰ νήματος, ὁ μὴ ὀρματισμέ-
νος, ἐπὶ καρπῶν, οἶον σύκων, σπερμάτων ἀμυγδάλου καὶ
καρύου κττ.

ἀρράντιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) ἀρρέντι-
στος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν.) ἀρρέντιγος Πελοπν. (Ἀν-
δρίτσ. Κορινθ. Μεσσ. Παππούλ.) ἀρρέντ'γους Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ραντιστός
< ραντίζω.

Ὁ μὴ ραντισθείς, ὁ μὴ ψεκασθείς, συνήθως ἐπὶ ἀμπέ-
λου μὴ ψεκασθείσης διὰ θεϊκοῦ χαλκοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀμπέλι
ἀρράντιστο Ἀρκαδ. Ἀρρέντιγα ἀμπέλια Κορινθ. Ἀρρέντ'γα
σταφύλια Αἰτωλ.

ἀρραρούτι τό, κοιν. ἀρραρούτ' βόρ. ιδιῶμ. ἀρρα-
ρότιν Πόντ. (Κερασ.) ἀρραρότι Κωνπλ. ἀρραρότ' Πόντ.
(Σάντ. Χαλδ.) ἀρραρούτθι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλ. arrow-root.

1) Ἀμυλώδης οὐσία λαμβανομένη ἀπὸ τὰς κονδυλώ-
δεις ρίζας τοῦ φυτοῦ μαραντίας τῆς καλαμοειδοῦς (ma-
ranta arundinacea) κατάλληλος ὡς τροφή τῶν βρεφῶν
(Πβ. ΠΓεννάδ. 639) κοιν.: Ἐβρασαν τὰ ρεβίθια κ' ἔγιναν
ἀρραρούτι (ἔβρασαν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἐχυλοποιήθησαν)
Πελοπν. || Φρ. Εἶναι γιὰ ἀρραρούτι πρᾶ (ἐπὶ νωδοῦ γέροντος)
Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Ρυζάλευρον ἢ ἄλλο τι ἄμυλον
ὁμοιον πρὸς ἀρραρούτι Κωνπλ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

ἄρραφος ἐπίθ. ἄρραφτος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ
Χαλδ.) ἄρραφτους βόρ. ιδιῶμ. ἄδαφτε Τσακων. ἀνέ-
ραφτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄρραφος κοιν. καὶ Πόντ. (Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄρ-
ραβος Ἀθῆν. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἄρραφους
βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄρραφος. Τὸ ἄρραβος ἐκ τοῦ
ράβω, τὸ δὲ ἄρραφτος ἐκ τοῦ ράφτω. Διὰ τὸ ἀνέ-
ραφτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ μὴ ἐρραμμένος, ὁ μὴ ραφεῖς ἐνθ' ἄν.: Ἀρραφο σεν-
τόνι-φόρεμα-φουστάνι κττ. Ἀρραφη ποδὰ κοιν. Ἀρραβα
σκουτιά Τρίκκ. Ἀρραφα λώματα (ἐνδύματα) Τραπ. Χαλδ.
Ἀρραφο ζουπούνα Ὁφ. || Παροιμ. Ἀρραφ' ἀρραφούμενα,
κολοκύθια τούμπανα, κονγκιά μαγειρεμένα (ἐπὶ λόγων ἀσυναρ-
τήτων. Τὸ ἀρραφούμενα πεπλασμένον ἄνευ οὐδεμιᾶς
σημ.) Λακων. Ράφτης ἄρραφτος, μαραγκὸς ξεκάρφωτος (ἐπὶ
ἀνθρώπου παραμελοῦντος εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν ἰδίαν
τέχνην) Αἴγιν.

ἀρραφούμενα, ἰδ. ἄρραφος.

ἄρραχα ἐπίρρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) — ΜΦιλήντ. Θερῦλ. 37.

Πιθανῶς ἐξ ἀρχ. ἐπιθ. *ἄρρεγχος. Πβ. ρέγχος.

Ἄνευ θορύβου, εὐχρηστος συνήθως ἢ λ. ὡς ναυτικός
ὄρ.: Ἀρραχα! (ἐνν. κωπηλατεῖτε! παράγγελμα πρὸς τοὺς
κωπηλάτας) Ἀρτάκ. || Ποίημ.

Σύνωρα βάρκα κατάσπρη... | πάει κατὰ τὸν πύργο
καὶ μέσα λάμνει ἄρραχα μονάχο παλληκάρι

ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.

ἀρρεγουλαριστὰ ἢ, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρεγουλάριστος κατὰ παρασχετι-
σμόν καὶ πρὸς τὸν ἀντιπαρακείμενον ἀόρ. ρεγουλάρισα
τοῦ ρ. ρεγουλάρω. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀφιερ. εἰς
ΓΧατζιδ. 121 κέξ.

Ἐλλειψις τάξεως.

ἀρρεγουλάριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀρρεγουλάριστος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρεγουλαριστός
< ρεγουλάρω.

Ὁ μὴ κεκανονισμένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος: Ἀρρεγου-
ἀριστο ρολοὶ πολλὰ. Ἀρρεουλάριστη τὴν ἔχεις τὴν οὐλα καὶ
αὐτὸ ὅλο ξουμάρισι σὲ βαστᾷ (ἀκανόνιστον ἔχεις τὸν λαι-
μόν, δηλ. τρώγεις ὅ,τι τύχη, καὶ διὰ τοῦτο σὲ βαστᾷ εὐκοι-
σιότης) Ἀπύρανθ.

ἀρρέγουλος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ρέγουλα.

Ὁ μὴ ἔχων τάξιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀκατάστατος.

ἀρρεμπέλευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρρεδέλευτος Νάξ.
Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρεμπελευτός < ρεμπελεύω.

Ὁ μὴ ζῶν ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἀτημελησίᾳ, ὁ μὴ ἀκατάστα-
τος: Ἀρρεδέλευτος εἶν' ἀκόμα, μὰ θὰ ρεδελέψῃ.

ἀρρετσίνωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀρρετσίνουτος Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κονίστρ.) ἀρρετσίνουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρετσινωτός < ρε-
τσινώνω.

1) Ὁ μὴ περιέχων ρητίνην σύννηθ.: Κρασι-ξίδι ἀρρε-
τσίνωτο σύννηθ. Ἀρρετσίνουτου ξύλου Μακεδ. || Φρ. Διάβο-
λος ἀρρετσίνωτος (ἀμιγής, καθαρὸς ρητίνης, ἥτοι τέλειος,
σωστός. Ἐπὶ ἀνθρώπου παμπονήρου) Ἀθῆν. κ. ἀ. Ἀντίθ.
ρετσινᾶτος, ρετσινωμένος (ιδ. ρετσινώνω). 2)
Ὁ μὴ ἐπιχειρισμένος διὰ ρητίνης Σίφν.: Τὰ μισὰ βαρέλλια
εἶναι ρετσινωμένα, τ' ἄλλα μισὰ ἀρρετσίνωτα. 3) Μεταφ.
ὁ καθ' οὗ δὲν ἐπερρίφθη ψόγος ἰδίᾳ δημοσίᾳ, ἐκεῖνος ποῦ
δὲν τοῦ κόλλησαν ρετσινῆς Ἀεξ. Δημητρ.: Μὲ τὴν
παλαιοεφημερίδα του κἀνένα δὲν ἄφησε ἀρρετσίνωτο.

ἀρρήματα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρρήματος.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίς τι: Ἀρρώτητα καὶ ἀρρήματα (χωρὶς νὰ
ἐρωτήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ τι).

ἀρρήμαχος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Ἀεξ. Δημητρ.
ἀρρήμαχους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρρήμαστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνερήμαστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρημαχτός < ρη-
μάζω.

Ὁ μὴ ἐρημωθείς ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε ἀμπέλι-κῆπο-χω-
ράφι ἀρρήμαχο Ἀεξ. Δημητρ. Ὁλ' ἐρημάγαν καὶ τ' ἐκείνου
τ' ὁσπίτ' ἐπέμ'νεν ἀνερήμαστον ἢ ἀρρήμαστον Τραπ.

ἀρρητος ἐπίθ. Κύπρ. Οὐδ. πληθ. ἀρρητα κοιν. καὶ
Πόντ. (Οἶν.) ἀρρατα σύννηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ.
(Σινώπ.) ἀρρ'τα Πελοπν. (Γύθ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.) ἀρραθα
Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)
ἀρραθρα Σύμ. ἀρραντα Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρρητος. Τὸ ἀρραθα ἐκ τοῦ ἀρρατα
μάρατα μετὰ προθετ. μ κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς,
ὅθεν ἀρρατα μάραθα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ φυτὸν
μάραθο-θα καὶ περαιτέρω ἀρραθα. Τὸ ἀρραντα ἐκ
τοῦ ἀρρατα μάρατα-ἀρραντα μάραντα ἐκ παρ-
ετυμ. πρὸς τὸ φυτὸν ἀμάραντο. Ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ
27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 107 κέξ.

1) Ὁ μὴ λαλῶν, ἄλαλος, ἄφωνος Κύπρ.: Εἶπεν μου τόσα
λόγια τῷ ἐγὼ ἔμειν' ἀρρητος. 2) Οὐδ. πληθ., λόγοι ἀσυνάρ-
τητοι καὶ ἄνευ νοῦ, ἀνοησίαι, φλυαρίαι κοιν. καὶ Καπ.
(Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Χαλδ.) μόνον εἰς τὰς παροιμ.
φρ. Ἀρρητ' ἀθέμιτα. Ἀρρατα θέματα πολλὰ. Ἀρρητα θέματα
Κάρπ. Ἀρρητα ρήματα (πβ. Κ.Δ. Παύλ. Ἐπιστ. Β' Κορινθ. 12,4
ἢ ῥηπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἀρρητα ρήματα,

ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κύπρ. (Λεμεσ).
Ἀρρατα θαύματα Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἀρρατ' ἀθέμιτα Οἶν.
Ἀρρατα τοὶ θέματα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρρατα τέματα Ἀρα-
βάν. Ἀρρατα ρήματα Πελοπν. (Λάστ.) Ἀρρ'τα θέματα Λακων.
Ἀρρ'τα ρήματα Γύθ. Μάν. Ἀρραθα μάραθα Ἀκαρναν.
Μεσσ. Χαλδ. Ἀρραθρα μάραθρα Σύμ. Ἀρραντα μάραν-
τα Λέσβ. Ἀρρητα θέματα, κουκκιά τηανισμένα Κάρπ. Ἀρ-
ρητα ρήματα κὶ νηρὰ κουπανισμένα Ἰωάνν. Ἀρρατα μήρατα
Πελοπν. (Παππούλ.) Ἀρρατα θέματα, κουκκιά μαγειρε-
μένα Λυκ. (Λυβύσσ.) Χίος Ἀρρατα θέματα, κουτοῖα μαγε-
ρεμένα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρραθα μάραθα, κουκκιά μαγερε-
μένα Μεσσ. Ἀρρατα θαύματα, κουκκιά μαγειρεμένα Ὀλυμπ.
Συνών. φρ. ἄλαθρα μάλαθρα (ιδ. ἄλαλος 4), ἄπαρα
πίπερα (ιδ. ἄπαρα). 3) Οὐδ. πληθ., σύγχυσις, ταραχὴ
Ἡπ. Κάρπ.: Ἡρτεν κ' ἔκαμεν ἀρρατα θέματα, ὁργῆς καώ-
ματα (καμώματα) Κάρπ. || Φρ. Πῆρε τ' ἀρρητα πύρατα (ἐξη-
φανίσθη) Ἡπ. 4) Ἐπιρρηματ., ἄνω κάτω, φύρδην μί-
γδην Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ὁ ἀέρας τὰ καμε ἀρρ'τα θέ-
ματα Λακων. Τὰ καμε ἀρρ'τα ρήματα σὰν τῆς ζουρλῆς τὰ
μαλλία Μάν.

Πβ. ἀθέμιτος.

ἀρριβάρω σύννηθ. ἀρριβάρων Λέσβ. ἀρρεβάρω
Κέρκ. Πάρ. Σέριφ. ἀρριβέρνω Σύρ. ἀρρεβέρνω Κέρκ.
(Ἀργυρεᾶδ.) ἀρρ'βάρω Μύκ. ἀλλιβέρνω Σίφν. ἀλλιβά-
ρων Λέσβ. ριβάρω Θήρ. Κάσ. Κύθηρ. Σύρ. Τῆν. ρε-
βάρω Πάρ. (Λεῦκ.) ριβέρνω Μῆλ. Σύρ. ρεβέρνω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Σέριφ. ρουβάρω Μύκ. ρουβέρνω Μύκ.
ῶιβάρω Σίφν. ῶιβέρνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arrivare*.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω ἐνθ' ἄν.:
Ἀρριβάρει ἐδῶ - ἐκεῖ - 'ς τὸ δεῖνα μέρος κττ. σύννηθ. Ἀρριβά-
ρισεν ἐκεῖ ποῦ 'ταν ἡ γυναῖκα του Μεγίστ. Ἀρρεβάρει τὸ βράδυ
σ' ἓνα χωριὸ Κέρκ. Ἐρρίβαρε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὸ κυνήγι
Κύθν. Γλέπου σεράντα δράκοι καὶ ριβέρνου (φθάνουν. Ἐκ
παραμυθ.) Σύρ. || Φρ. Ποῦ ἀρρεβάρεις; (μέχρι τίνος αὐξά-
νεις τὰ ἔξοδα;) Σέριφ. || Ἀσμ.

Ἀρρεβάρει τὸ γιόμα μου κ' ἤλθε τὸ δειλινὸ μου
Ἀργυρεᾶδ.

Ἀκόμη ὁ λόγος ἔστικε καὶ ὁ βασιλεὺς ριβέρνει
Μῆλ. Συνών. φτάνω. β) Καταντῶ Κέρκ. (Ἀργυρεᾶδ.):
Ἀρρεβάρεισε νὰ κάμῃ εἴκοσι ἀλεσιές. Ἀρρεβάρεισε ν' ἀπλοχε-
ρίσῃ 'ς τὴ μάνα του. 2) Ἐπαρκῶ Μύκ.: Τσαὶ μὰ ὁκὰ
νὰ 'ναι, σὲ ρουβάρ'νε. Συνών. σώνω, φτάνω.

Β) Μετβ. 1) Προφθάνω, καταφθάνω τινὰ Θήρ. Σίφν.
Τῆν. κ. ἀ.: Ἡ σκύλλα ἀρριβάρει τὸν ἀφέδῃ Θήρ. Τρέχα νὰ τὸν
ἀλλιβάρης Σίφν. Τώρα τοῖς ριβάρ'σα ἐκεῖ Τῆν. 2) Φθάνω
τινὰ ζῶντα, ἐπιζῶ ὥστε νὰ τὸν ἴδω πρὶν ἀποθάνῃ Σέριφ.
Σίφν. Τῆν. κ. ἀ.: Τὸνε ριβάρ'σα τὸν δεῖνα Τῆν.

Πβ. *ἀρριβεύω.

***ἀρριβεύω**, ἀρριβέγ-γουω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arrivare*.

1) Ἀμτβ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω: Τὰ παιδία ἀρριβέτσαϊ
(ἔφθασαν). 2) Μετβ. προφθάνω, καταφθάνω τινὰ: Ἐ-
τοεῖνο τοὺς ἀρριβέτσε (κατέφθασε).

Πβ. ἀρριβάρω.

ἀρρίγωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀρρίγουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ριγωτός < ριγώνω.

Ὁ μὴ ριγώμενος, ὁ μὴ φέρων γραμμάς: Χαρτὶ ἀρρί-
γωτο. Συνών. ἀράδωτος, ἀχαράκωτος, ἀντίθ. ἀρα-
δωτός, ριγώμενος (ιδ. ριγώνω), ριγωτός, χαρά-
κωμένος (ιδ. χαράκωτο).

